

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.II.37.047/2013/7.szám

A Kúria a Dr. Halmos Tamás ügyvéd (**cím**) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, a Dr. ... jogtanácsos által képviselt Szabolcs-Szatmár-Bereg Megye Kormányhivatala (4400 Nyíregyháza, Hősök tere 5.) alperes ellen kisajátítási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben, amely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkozott a Dr. Kalocsai Gábor ügyvéd (**cím**) által képviselt **alperesi beavatkozó (alperesi beavatkozó címe)** beavatkozó a Nyíregyházi Törvényszék 2012. október 1. napján kelt 4.K.21.035/2012/4. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 7. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Nyíregyházi Törvényszék 4.K.21.035/2012/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint, valamint az alperesi beavatkozónak 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes tulajdonát képező ... hrsz-ú ingatlanra a Felső-Tiszavidéki Környezetvédelmi és Természetvédelmi Felügyelőség 13262-15/2010. számú határozatával - az ingatlan alatt húzódó főnyomó-vezetékekre tekintettel - vízelvezetési szolgalmi jogot alapított az **alperesi beavatkozó** (a továbbiakban: beavatkozó) javára. A szolgalmi jogot az ingatlan-nyilvántartásba is bejegyezték. A határozat megállapította, hogy az 1970-es években létesült közcélú vízi létesítmény megvalósításához a beruházó szolgalom alapítását nem kérte, a vízvezetékekre 1999-ben adtak ki

vízjogi üzemeltetési engedélyt.

A felperes kérelmet terjesztett elő az alperesnél, hogy kötelezze a beavatkozót a tulajdonában álló ingatlan kisajátítására, mivel annak rendeltetésszerű használatát a szolgalmi jog kizárja, a beépíthető terület 30 %-ról 17 %-ra csökkent. Az alperes 2011. augusztus 24. napján kelt 1758-8/2011/Ha. számú határozatával a felperes kérelmét elutasította. A határozat indokolásában arra hivatkozott, hogy a vízjogi üzemeltetési engedély e területre 1999. évben kelt, így a kisajátításról szóló 2007. évi CXXIII. törvény (a továbbiakban: Kstv.) rendelkezései alapján kisajátítás már nem kérhető.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indoklása szerint nem vitás, hogy a kisajátítási kérelem benyújtásakor hatályos Kstv. 2.§ és 3.§-ában meghatározott közérdekű célok fennállnak, a kisajátítást a Kstv. 5.§ (1) bekezdése alapján a tulajdonos is kezdeményezhette, feltéve, hogy a tulajdonjogot a tulajdoni korlátozás előtt szerezte meg. Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy a felperes tulajdonszerzésének idején az ingatlan tehermentes volt, a tulajdoni lap nem tartalmazta a szolgalmi jogot, holott azt már 1999-ben be kellett volna jegyezni, tekintettel arra, hogy az az 56-369/1999. számú vízjogi üzemeltetési engedélyt megadó határozattal keletkezett. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a Kstv. 5.§ (3) bekezdése további feltétele így hiányzik a felperes esetében, mivel a jogszabály időbeli korlátot szab, és miután a használatba vételi engedélytől (1999.) számított két év már eltelt, a hatóság a felperes kérelmét jogszerűen utasította el.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben az elsőfokú ítélet és a közigazgatási határozat hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlanul állította, hogy elmulasztotta volna a jogszabályban előírt két éves határidőt. Előadta, hogy a vízvezetékek meglétéről csak a tehermentesnek hitt ingatlan megvásárlása után értesült, ezt követően pedig mindent megtett a helyzet rendezésére, így felajánlotta vételre a beavatkozónak, kezdeményezte a szolgalmi jog bejegyzését is. Az eljárások önhibáján kívül évekig elhúzódtak, megakadályozták az ingatlanra tervezett beruházása megkezdését, éppúgy, mint a perbeli határozatot megelőző eljárás megindíthatóságát. A határozat indoka, miszerint a két éves határidő az 1999-es határozattól számítható, ugyancsak jogsértő. A hivatkozott 56-369/1999. számú vízjogi üzemeltetési engedélyt megadó határozatot ugyanis tértivevény nélkül kézbesítették, az értesítettek nincsenek felsorolva, nem lehet tehát megállapítani, kik is voltak a tulajdonosok, így magánszemély tulajdonossal szemben jogerő nem állhatott be. A fentiek tükrében megalapozatlan az az ítéleti megállapítás, hogy a

korábbi ingatlantulajdonos élhetett volna a kisajátítás iránti kérelemmel. A határozat továbbá nem tartalmazza az ingatlanok helyrajzi számait, és nincs műszaki melléklete, amely alapján ezek beazonosíthatók lennének. Vitatta, hogy a vízjogi üzemeltetési engedély megfeleltethető lenne a jogszabály által megkívánt használatbavételi engedélynek.

Az alperes az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a felperes csak a keresetében előadottakat ismételte meg, amely érvekre az elsőfokú ítélet tartalmazza a válaszokat.

Az alperesi beavatkozó az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Vgtv.) 28.§ (1) bekezdése helyes értelmezése szerint a használatbavételi engedély a legelső vízjogi üzemeltetési engedélynek felel meg, ekkor vizsgálja a hatóság a vízi létesítmény alkalmasságát. A kisajátítást tehát az 56-369/1999. számú határozatot követő két éven belül lehetett volna kérnie az akkori tulajdonosnak, aki azonban ezzel a lehetőséggel nem élt. A beavatkozó hangsúlyozta, hogy a kisajátítási kérelem előterjesztésének joga nem éled fel minden esetben, amikor az üzemeltetési engedély módosítására sor kerül.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta, és a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.

A felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel a Kúria a következőket rögzíti.

A Kúria egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperest megilleti a kisajátítási igény, ugyanakkor az igényérvényesítésnek a Kstv. 5.§ (3) bekezdésében előírt, az 5.§ (1) bekezdés c) pontjára vonatkozó, a használatbavételi engedély végrehajthatóságától számított két éves határideje a felperesi kérelem előterjesztésekor már eltelt. A felperes a kérelmét a Kstv. hatálya alatt terjesztette elő, így annak szabályait alkalmazni kellett. A jogalkotó a Kstv-ben az igényérvényesítésre

megállapított és jogvesztő határidő kezdő időpontját a létesítmény használatbavételi engedélyének végrehajthatóvá válásában jelölte meg. Az 1999-ben kiadott üzemeltetési engedély tekintetében a hatóság megkereséssel élt és arról kapott tájékoztatást, hogy a vízjogi üzemeltetési engedély jogerőre emelkedett. E kérdést (a vízjogi üzemeltetési engedély jogerős voltát, a korabeli határozat jogszerű kézbesítését) a felperes a kisajátítási eljárásban nem vitathatja, tekintve, hogy az más hatóság hatáskörébe tartozó kérdés. Ezt ebben az eljárásban tényként kell kezelni.

A felperesi jogértelmezéssel szemben a Kúria álláspontja szerint a Vgtv. 28.§ (1) bekezdése alapján egyértelmű, hogy a Kstv. 5.§ (3) bekezdésében nevesített használatbavételi engedély azonos a vízilétesítmény használatbavételéhez, üzemeltetése megkezdéséhez szükséges vízjogi üzemeltetési engedéllyel. A fentieket támasztja alá a vízjogi engedélyezési eljáráshoz szükséges kérelemről és mellékleteiről szóló 18/1996.(VI.13.)KHVM rendelet 1.§-a és 6.§-a, és a 72/1996.(V.22.) Korm.rendelet 5.§ (1) és (7) bekezdése is. A perbeli esetben az elsőként kiadott 56-369/1999. számú vízjogi üzemeltetési engedély minősül - tartalma alapján is - a használatbavételi engedélynek, így a két éves időtartam ettől az engedélytől számítandó. Megjegyzi a Kúria, hogy az ezzel a határozattal kiváltott összes többi engedély ennél régebbi keltezésű volt, a 13262-15/2010. számú határozat pedig ezen engedély módosítása, mely utóbbi nem minősül új használatbavételnek.

A Kúria álláspontja szerint nem vitatható, hogy a felperes tehermentes ingatlant szerzett meg, a szolgálat bejegyzésének elmaradása egyértelműen mulasztás, amely azonban a perbeli határozatot és ítéletet nem teszi jogsértővé. A felperes a mulasztásból következő hátrányokat, az őt ért kárt polgári perben érvényesítheti.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán a felülvizsgálati eljárásban is alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes és az alperesi beavatkozó jogi képvisellel felmerült felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére, melynek összegét 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése alapján állapította meg a felülvizsgálati eljárásban kifejtett munkára tekintettel.

A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog miatt le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem

előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2013. szeptember 11.

***Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó
bíró, Dr. Surányi József s.k. bíró***